

ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ ເດືອນຕຸລາ 2011

ເຮົາທຸກຄົນຖືກເກນໃຫ້ອາສາສະໝັກ

ໂດຍ ແອວເດີ ແຈັບຟະຣີ ອາ ຮໍແລນ
ແຫ່ງສະພາອັກຄະສາວິກສິບສອງ

ຫລັງຈາກໄດ້ຍິນສຽງເພງທີ່ໜ້າປະທັບໃຈ ແລະ ໂດຍທີ່ມີຄຳອະທິຖານເປີດຂອງແອວເດີ ຮິເຈດ ຈີ ຮິງລີ ຢູ່ໃນໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຢາກຈະເວົ້າຢ່າງກົງໄປກົງມາກັບບັນດາອ້າຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຈະເວົ້າຢ່າງເປີດເຜີຍຕໍ່ຊາຍໜຸ່ມທີ່ຖືຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງອາໂລນນຳອີກ.

ເມື່ອເຮົາເລົ່າເລື່ອງກ່ຽວກັບພາບທີ່ມາໃຫ້ເຫັນຄັ້ງທຳອິດຂອງໂຈເຊັບ ສະມິດ, ບາງຄັ້ງເຮົາບໍ່ເວົ້າເຖິງ ການປະທະທີ່ອັນຕະລາຍ ຊຶ່ງໄດ້ເກີດຂຶ້ນກ່ອນໜ້ານີ້, ຊຶ່ງເປັນການປະທະອັນມີເປົ້າໝາຍ ຖ້າເປັນໄປໄດ້ ແມ່ນເພື່ອຈະທຳລາຍຊາຍໜຸ່ມຜູ້ນັ້ນ ແຕ່ຖ້າເປັນໄປບໍ່ໄດ້ ມັນເປັນການປະທະເພື່ອຈະຂັດຂວາງການ ເປີດເຜີຍທີ່ກຳລັງຈະມອບໃຫ້ກ່າວ. ເຮົາບໍ່ມັກເວົ້າເຖິງຊາຕານຖ້າບໍ່ຈຳເປັນ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ມັກເວົ້າ ເຖິງມັນຈັກໜ້ອຍ, ແຕ່ປະສົບການຂອງໂຈເຊັບຕອນເປັນໜຸ່ມເຮັດໃຫ້ເຮົານຶກເຖິງສິ່ງທີ່ຊາຍທຸກກຸ່ມ, ຮ່ວມດ້ວຍຊາຍທີ່ຍັງໜຸ່ມໃນກອງປະຊຸມນີ້ຕ້ອງຈື່ຈຳໄວ້.

ຢ່າງທີ່ໜຶ່ງ, ຊາຕານ ຫລື ລູຊີເຟີ ຫລື ບິດາແຫ່ງຄວາມຂີ້ຕົວະ—ຊື່ໃດກໍຕາມທີ່ທ່ານເອີ້ນມັນ—ເປັນຢູ່ ຢ່າງແທ້ຈິງ, ເຈດຕະນາຂອງມັນແມ່ນເພື່ອຕັ້ງໃຈທີ່ຈະເຮັດຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ສ້າງຄວາມປ່ຽນປ່ວນ ຢ່າງຮຸນແຮງເມື່ອປະກົດວ່າມີແສງສະຫວ່າງແຫ່ງການໄຖ່ໃນຕອນທີ່ຄວາມຄິດແຫ່ງຄວາມຈິງປະກົດຂຶ້ນ. ຢ່າງທີສອງ, ມັນຕໍ່ຕ້ານຢ່າງບໍ່ມີວັນສິ້ນສຸດຕໍ່ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ການຊົດໃຊ້ຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ແລະ ວຽກງານແຫ່ງສັນຕິສຸກ ແລະ ຄວາມລອດ. ມັນຈະຕໍ່ສູ້ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໃນເວລາໃດ ແລະ ບ່ອນໃດ ກໍຕາມທີ່ມັນສາມາດເຮັດໄດ້. ມັນຮູ້ວ່າມັນຈະຜ່າຍແພ້ ແລະ ຖືກໄລ່ອອກໃນທີ່ສຸດ, ແຕ່ມັນຕັ້ງໃຈທີ່ຈະ ທຳລາຍຄົນຫລາຍຕໍ່ຫລາຍຄົນທີ່ມັນສາມາດທຳລາຍໄດ້.

ສະນັ້ນ ມີຫຍັງແດ່ພາຍໃນແຜນການຂອງມານໃນການຕໍ່ສູ້ນີ້ ເມື່ອເຮົາຊ່ຽງຊີວິດນິລັນດອນຂອງເຮົາ? ອີກເທື່ອໜຶ່ງນີ້ຄື ການສັ່ງສອນໃນປ່າສັກສິດ. ໂຈເຊັບໄດ້ບັນທຶກວ່າ ໃນການພະຍາຍາມທີ່ຈະຕໍ່ຕ້ານ ທຸກສິ່ງທີ່ຈະມາເຖິງ, ລູຊີເພີໄດ້ໃຊ້ “ອິດທິພົນອັນເປັນຕາຕິກຕະລິງຈິນເຮັດ ໃຫ້ລັ້ນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແຂງຈົນປາກບໍ່ອອກ.”¹

ດັ່ງທີ່ປະທານບອຍ ເຄ ແພັກເກີ ໄດ້ສອນໃນເຊົ້າມື້ນີ້, ຊາຕານບໍ່ສາມາດຂ້າຄົນໂດຍກົງ. ນັ້ນເປັນ ສິ່ງໜຶ່ງໃນຈຳນວນຫລາຍສິ່ງທີ່ມັນບໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້. ແຕ່ຄວາມພະຍາຍາມຂອງມັນທີ່ຈະຫັກຫ້າມວຽກງານ ບໍ່ໃຫ້ບັນລຸຜົນ ຖ້າມັນເຮັດໃຫ້ລັ້ນຂອງຄົນຊື່ສັດບາງຄົນແຂງຈົນປາກບໍ່ອອກ. ອ້າຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ຖ້າເປັນດັ່ງນັ້ນ, ໃນຄືນນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າຊອກຫາຊາຍໝູ່ ແລະ ຊາຍແກ່ຜູ້ທີ່ເປັນຫວ່າງເປັນໃຍພຽງພໍທີ່ຈະ ອາສາສະໝັກ ແລະ ເວົ້າໃຫ້ດັ່ງຂຶ້ນກ່ຽວກັບການຕໍ່ສູ້ລະຫວ່າງຄວາມດີ ແລະ ຄວາມຊົ່ວ. ເຮົາກຳລັງ ຕໍ່ສູ້ສິງຄາມ, ແລະ ລະຫວ່າງສອງສາມນາທີຕໍ່ໄປນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າຢາກເກນຄົນໃຫ້ຮ່ວມການສູ້ຮົບນີ້.

ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງຮ້ອງເພງ “ເຮົາທຸກຄົນຖືກເກນ” ຄ່ອຍໆບໍ່? ດັ່ງເຊັ່ນຄຳວ່າ “ບັດນີ້ເຮົາລໍຖ້າທະຫານ; ໃຜຈະອາສາສະໝັກ?”² ແນ່ນອນ, ສິ່ງທີ່ດີທີ່ສຸດກ່ຽວກັບການຮ້ອງຂໍໃຫ້ຄົນສະໝັກໃນການຕໍ່ສູ້ນີ້ແມ່ນວ່າ ຜູ້ສະໝັກບໍ່ຕ້ອງຍິງປືນ ຫລື ຂວ່າງລູກລະເບີດ. ເຮົາປາຖະໜາກອງພັນທະທານຕ່າງໆທີ່ຈະເອົາອາວຸດ ຊຶ່ງແມ່ນຄຳທຸກໆຄຳທີ່ອອກຈາກພຣະໂອດຂອງພຣະເຈົ້າ.³ ສະນັ້ນ ຄືນນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຊອກຫາຜູ້ສອນ ສາສນາຜູ້ທີ່ລັ້ນບໍ່ແຂງ, ແຕ່ດ້ວຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ອຳນາດແຫ່ງຖານະປະໂລຫິດ ຂອງເຂົາ, ຈະເປີດປາກ ແລະ ເວົ້າເພື່ອຈະເຮັດໃຫ້ເກີດສິ່ງມະຫັດສະຈັນ. ຄຳເວົ້າແບບນີ້, ເຈົ້າໜ້າທີ່ ຂຶ້ນຜູ້ໃຫຍ່ໃນສະໄໝກ່ອນໄດ້ສອນວ່າ, ເປັນວິທີທີ່ “ວຽກງານອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດ [ທາງດ້ານສັດທາ] ໄດ້ເຮັດມາແລ້ວ ແລະ ຈະເຮັດຕໍ່ໄປ.”⁴

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຢ່າງພິເສດໃຫ້ຊາຍໝູ່ຂອງຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງອາໂລນນັ່ງຕັ້ງຕົວຕົງ ແລະ ຕັ້ງໃຈຟັງ. ສຳລັບພວກທ່ານ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍປຽບທຽບໃສ່ກິລາ. ນີ້ແມ່ນການຕໍ່ສູ້ແບບຮ້າຍແຮງຊາຍໝູ່ທັງຫລາຍ, ສະນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈະຍືນໜ້າຕໍ່ໜ້າໃກ້ທ່ານ ແລະ ເວົ້າດ້ວຍອາລົມອັນແຮງກ້າ ແລະ ຄວາມຮີບດ່ວນຕາມ ສຽງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າມີ—ແບບດຽວກັນກັບຄູສອນກິລາເວົ້າຕອນຄະແນນກິລາກຳລັງຈາວກັນ ແລະ ໄຊຊະນະ ເປັນສິ່ງທີ່ສຳຄັນຫລາຍທີ່ສຸດ. ແລະ ຜົນຂອງມັນຂຶ້ນຢູ່ກັບການຫລິ້ນຂອງທ່ານ ຄູສອນກິລານີ້ກຳລັງ ບອກທ່ານວ່າ, ເພື່ອຈະຫລິ້ນໃນເກມນີ້, ບາງຄົນໃນຈຳນວນ ພວກທ່ານຕ້ອງດຳລົງຊີວິດຕາມສິນທຳ ອັນດີງາມຫລາຍຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ. ໃນການຕໍ່ສູ້ນີ້ລະຫວ່າງຄວາມດີ ແລະ ຄວາມຊົ່ວຊຶ່ງມີຜົນສະທ້ອນຕໍ່ຊີວິດ ແລະ ຄວາມຕາຍ, ທ່ານບໍ່ສາມາດຫລິ້ນໃຫ້ຝ່າຍຜູ້ກົງກັນຂ້າມ ເມື່ອໃດກໍຕາມທີ່ທ່ານພົບການລ້ລວງ,

ດັ່ງນັ້ນຈິ່ງຄາດຫວັງທີ່ຈະແຕ່ງຕົວເພື່ອເຮັດວຽກງານຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຢູ່ໃນພຣະວິຫານ ແລະ ໃນ
ເຂດເຜີຍແຜ່ ຄືກັບວ່າທ່ານຍັງບໍ່ໄດ້ເຮັດຜິດສິ່ງໃດເລີຍ.

ເພາະສະນັ້ນ ໃນຄໍາຄືນນີ້, ທ່ານ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ໃນສະພາບການທີ່ກິນບໍ່ເຂົ້າຄາຍບໍ່ອອກ.
ເຖິງແມ່ນວ່າມີພັນໆຄົນໃນຈຳນວນຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງອາໂລນມີຊີ້ໃນລາຍຊື່ຂອງສາສນາຈັກຜູ້ທີ່ອາດ
ຈະຖືກເອີ້ນເປັນຜູ້ສອນສາສນາໃນອະນາຄົດ. ແຕ່ການທ້າທາຍແມ່ນໃນການໃຫ້ມັກຄະນາຍົກ, ຄູສອນ,
ແລະ ປະໂລຫິດດຳລົງຊີວິດໃຫ້ເຂັ້ມແຂງໃນສາສນາຈັກ ແລະ ມີຄ່າຄວນພຽງພໍທີ່ຈະຖືກແຕ່ງຕັ້ງເປັນ
ແອວເດີ ແລະ ຮັບໃຊ້ເປັນຜູ້ສອນສາສນາ. ສະນັ້ນເຮົາຕ້ອງການຊາຍໜຸ່ມທີ່ຫລິ້ນໃຫ້ຝ່າຍເຮົາ
ໃຫ້ຢູ່ບໍ່ຝ່າຍເຮົາຕໍ່ໄປ ແລະ ໃຫ້ຢຸດຫລິ້ນແບບເຮັດຜິດຢ່າງຮ້າຍແຮງເມື່ອເຮົາຕ້ອງການທ່ານໃຫ້ຫລິ້ນ
ດ້ວຍຄວາມເອົາໃຈໃສ່ທີ່ສຸດ! ການແຂ່ງກິລາສ່ວນຫລາຍແລ້ວທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ຈັກ, ມີເສັ້ນຂີດໄວ້ຢູ່ພື້ນ ຫລື
ຢູ່ໃນສະໜາມ ເພື່ອຜູ້ຫລິ້ນຕ້ອງຫລິ້ນພາຍໃນເສັ້ນນັ້ນ, ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຈັດກຳນົດຂອບເຂດທາງ
ດ້ານສິນທຳ ສຳລັບຜູ້ທີ່ຈະໄດ້ຖືກເອີ້ນໃຫ້ຮັບໃຊ້ພຣະອົງໃນວຽກງານນີ້. ຜູ້ສອນສາສນາຄົນໜຶ່ງທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້
ກັບໃຈຈາກບາບທາງດ້ານເພດ ຫລື ຄຳເວົ້າທີ່ຫຍາບຄາຍ ຫລື ການເບິ່ງຮູບລາມິກ ບໍ່ສາມາດຄາດຫວັງ
ຮ້ອງຂໍໃຫ້ຄົນອື່ນກັບໃຈຈາກບາບເຫລົ່ານັ້ນ! ທ່ານຈະບໍ່ສາມາດເຮັດແບບນັ້ນໄດ້. ພຣະວິນຍານຈະບໍ່
ສະຖິດນຳທ່ານ ແລະ ຄຳເວົ້າຈະແໜ້ນໃນຄໍ ເມື່ອທ່ານພະຍາຍາມເວົ້າ. ທ່ານບໍ່ສາມາດເດີນໄປໃນ
ເສັ້ນທາງທີ່ລີໂຮເອີ້ນວ່າເສັ້ນທາງຕ້ອງທຳ⁵ ແລະ ຄາດຫວັງທີ່ຈະນຳພາຄົນອື່ນໃຫ້ເດີນໄປໃນເສັ້ນທາງ
“ທີ່ຄັບ”⁶—ຈະເຮັດບໍ່ໄດ້.

ແຕ່ມີວິທີທີ່ທ່ານຈະເອົາຊະນະບາບເຫລົ່ານີ້ໄດ້ເໝືອນກັນກັບຜູ້ສິນໃຈຜູ້ທີ່ທ່ານຈະສອນຈະເອົາຊະນະ
ບາບຂອງເຂົາເຈົ້າ. ບໍ່ວ່າທ່ານແມ່ນໃຜກໍຕາມ ແລະ ສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ທ່ານໄດ້ເຮັດ, ທ່ານສາມາດຮັບການ
ໃຫ້ອະໄພໄດ້. ຊາຍໜຸ່ມທຸກໆຄົນສາມາດປະຖິ້ມບາບຢ່າງໃດກໍຕາມທີ່ທ່ານອາດປະເຊີນມາ. ມັນເປັນ
“ສິ່ງອັດສະຈັນແຫ່ງການໃຫ້ອະໄພ,” ສິ່ງອັດສະຈັນ ແຫ່ງການຊົດໃຊ້ຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ.
ແຕ່ທ່ານບໍ່ສາມາດເຮັດແບບນີ້ໄດ້ປາດສະຈາກຄຳໝັ້ນສັນຍາອັນເຂັ້ມແຂງຕໍ່ພຣະກິດຕິຄຸນ, ແລະ
ທ່ານບໍ່ສາມາດເຮັດມັນໄດ້ປາດສະຈາກການກັບໃຈຕໍ່ສິ່ງທີ່ຕ້ອງກັບໃຈ. ຂ້າພະເຈົ້າຮ້ອງຂໍທ່ານຜູ້ເປັນ
ຊາຍໜຸ່ມໃຫ້ເປັນຄົນເຂັ້ມແຂງໃນສາສນາຈັກ ແລະ ໃຫ້ສະອາດ. ຖ້າຈຳເປັນ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍໃຫ້ທ່ານ
ກາຍເປັນຄົນທີ່ເຂັ້ມແຂງໃນສາສນາຈັກ ແລະ ເປັນຄົນສະອາດ.

ບັດນີ້ອ້າຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ເຮົາຂໍກ່າວຢ່າງໜັກແໜ້ນຕໍ່ພວກທ່ານ ເພາະວ່າສ່ວນຫລາຍແລ້ວເມື່ອເຮົາເວົ້າ
ຢ່າງນຸ້ມນວນເບິ່ງຄືວ່າບໍ່ມີຜົນສະທ້ອນເລີຍ. ເຮົາກ່າວຢ່າງໜັກແໜ້ນເພາະວ່າ ຊາຕານມີຕົວຈິງຜູ້ທີ່ຈະ
ທຳລາຍພວກທ່ານ ແລະ ທ່ານກໍໄດ້ປະເຊີນກັບອິດທິພົນຂອງມັນແຕ່ຕອນເປັນໜຸ່ມ ແລະ ຜູ້ຍັງນ້ອຍ

ທັງຫລາຍທີ່ມັນສາມາດເຮັດໄດ້. ສະນັ້ນເຮົາຕ້ອງຈັບເສື້ອຂອງທ່ານໄວ້ ແລະ ຮ້ອງດ້ວຍສຽງດັງ ຢ່າງສຸດກຳລັງເທົ່າທີ່ຈະຮ້ອງໄດ້.

*ພັງສຽງຄືກະຕະນອງອັນດັງແລະແຈ້ມແຈ້ງ;
ມາເຕົ້າໂຮມກັນ! ມາເຕົ້າໂຮມກັນ!*

ທ່ານຜູ້ເປັນເພື່ອນໝູ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ເຮົາຕ້ອງການຜູ້ສອນສາສນາເປັນສິບໆພັນຄົນໃນເດືອນ ແລະ ບີທີ່ຈະມາເຖິງນີ້. ຜູ້ສອນສາສນາຄົນເຫລົ່ານັ້ນຕ້ອງມາຈາກຈຳນວນຄົນທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນຫລາຍໃນກຸ່ມ ຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງອາໂລນຜູ້ທີ່ໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງ, ຜູ້ເປັນສະມາຊິກທີ່ເຂັ້ມແຂງ, ຜູ້ທີ່ສະອາດ, ແລະ ຜູ້ທີ່ມີຄ່າຄວນທີ່ຈະຮັບໃຊ້.

ຕໍ່ພວກທ່ານຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບໃຊ້ແລ້ວ ຫລື ກຳລັງຮັບໃຊ້ຢູ່ໃນປະຈຸບັນນີ້, ເຮົາຂໍສະແດງຄວາມຮູ້ບຸນຄຸນ ຕໍ່ທ່ານສຳລັບຄວາມດີທີ່ທ່ານໄດ້ເຮັດ ແລະ ຄົນທີ່ທ່ານໄດ້ຊ່ວຍເຫລືອ. ຂໍພຣະເຈົ້າຈົ່ງອວຍພອນທ່ານ! ອີກຢ່າງໜຶ່ງເຮົາຮູ້ຈັກວ່າມີບາງຄົນຄາດຫວັງມາຕະຫລອດຊີວິດທີ່ຈະໄດ້ຮັບໃຊ້ເຜີຍແຜ່ ແຕ່ເພາະເຂົາເຈົ້າ ມີສຸຂະພາບບໍ່ດີ ຫລື ບັນຫາອື່ນໆທີ່ເຂົາເຈົ້າບໍ່ສາມາດຄວບຄຸມໄດ້, ເຂົາເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ສາມາດຮັບໃຊ້. ເຮົາຢາກ ຈະຍ້ອງຍໍຜູ້ຄົນເຫລົ່ານີ້ຢ່າງເປີດເຜີຍ. ເຮົາຮູ້ຈັກເຖິງຄວາມປາຖະໜາ, ແລະ ເຮົາສັນລະເສີນການອຸທິດ ຕົນຂອງພວກທ່ານ. ເຮົາຮັກ ແລະ ຊົມເຊີຍພວກທ່ານ. ພວກທ່ານເປັນສ່ວນໜຶ່ງໃນ “ກຸ່ມຕໍ່ສູ້ຂອງເຮົາ” ແລະ ຈະມີພາກສ່ວນໃນນັ້ນຕະຫລອດໄປ, ເຖິງແມ່ນວ່າພວກທ່ານໄດ້ຖືກອະນຸຍາດບໍ່ໃຫ້ຮັບໃຊ້ ເຕັມເວລາ. ແຕ່ວ່າເຮົາຍັງຕ້ອງການ ທ່ານ!

ບັດນີ້, ອ້າຍນ້ອງທັງຫລາຍຂອງຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງເມນຄີເສເດັກ. ຢ່າຍື່ມ ແລະ ນັ່ງຢູ່ຊຶ່ງຢ່າງ ສະບາຍໃຈ. ຂ້າພະເຈົ້າຍັງເວົ້າບໍ່ຈົບເທື່ອຕອນນີ້. ເຮົາຍັງຕ້ອງການອີກເປັນພັນໆຄູ່ເພື່ອຈະຮັບໃຊ້ໃນ ໂຄງການເຜີຍແຜ່ຂອງສາສນາຈັກ. ປະທານໂຄງການເຜີຍແຜ່ແຕ່ລະຄົນຮ້ອງຂໍໃຫ້ມີຄູ່ອາວຸໂສເຫລົ່ານີ້. ທຸກໆແຫ່ງພົນທີ່ເຂົາເຈົ້າຮັບໃຊ້, ຄູ່ອາວຸໂສຂອງເຮົານຳເອົາປະສົບການໄປສູ່ວຽກງານທີ່ຜູ້ມີອາຍຸ 19 ປີບໍ່ສາມາດມີໄດ້ ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາຈະເປັນຄົນດີເລີດຂະໜາດໃດກໍຕາມ.

ເພື່ອຊຸກຍູ້ຄູ່ອາວຸໂສໃຫ້ໄປຮັບໃຊ້, ຝ່າຍປະທານສູງສຸດ ແລະ ກຸ່ມອັກຄະສະວິກສິບສອງໄດ້ເຮັດສິ່ງ ທີ່ກ້າຫານ ແລະ ໃຈບຸນຫລາຍທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ໄດ້ເຮັດມາພາຍໃນ 50 ປີ ຜ່ານມານີ້. ໃນເດືອນພຶດສະພາ ແລ້ວນີ້ ຜູ້ນຳຖານະປະໂລຫິດແຕ່ລະຄົນໃນຂົງເຂດທັງຫລາຍໄດ້ຮັບການປະກາດວ່າ ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍສຳລັບ ບ່ອນຢູ່ອາໄສຂອງຄູ່ອາວຸໂສທີ່ຮັບໃຊ້ເປັນຜູ້ສອນສາສນາ (ແລະ ເຮົາເວົ້າເຖິງການຈ່າຍຄ່າເຮືອນຊານ

ເທົ່ານັ້ນ) ຈະໄດ້ຮັບການຊ່ອຍເຫລືອເພີ່ມຕື່ມຈາກເງິນທຶນທົ່ວໄປຂອງສາສນາຈັກ ຖ້າຫາກວ່າຄ່າ ຈ່າຍຫລາຍກວ່າຈຳນວນເງິນທີ່ຈັດໄວ້. ເປັນພອນອັນດີເລີດແທ້ໆ! ນີ້ແມ່ນຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຈາກ ສະຫວັນເພາະມັນເປັນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍທີ່ແພງທີ່ສຸດສຳລັບຄູ່ອາວຸໂສຂອງເຮົາມີໃນການຮັບໃຊ້ເປັນ ຜູ້ສອນສາສນາ. ບັນດາເຈົ້າໜ້າທີ່ຊັ້ນຜູ້ໃຫຍ່ຕັດສິນໃຈອີກວ່າ ຄູ່ອາວຸໂສສາມາດຮັບໃຊ້ເປັນເວລາ 6 ຫລື 12 ເດືອນ, ຫລື ຮັບໃຊ້ 18 ຫລື 23 ເດືອນຕາມປະເພນີ. ໃນການສະແດງອັນມະຫັດສະຈັນອີກ ຢ່າງໜຶ່ງ, ເຮົາໃຫ້ອະນຸຍາດແກ່ຄູ່ອະວຸໂສກັບບ້ານໄດ້ຊົ່ວຄາວຖ້າມີເລື່ອງສຳຄັນເກີດຂຶ້ນໃນຄອບຄົວແຕ່ ເຂົາເຈົ້າຕ້ອງເສຍຄ່າໃຊ້ຈ່າຍດ້ວຍຕົວເອງ. ແລະ ຂໍໃຫ້ຢຸດເປັນຫ່ວງວ່າພວກທ່ານຕ້ອງເຄາະປະຕູ ຫລື ເຮັດວຽກງານຕາມຕາຕະລາງເໝືອນກັນກັບຜູ້ສອນສາສນາອາຍຸ 19 ປີ! ເຮົາບໍ່ຮ້ອງຂໍໃຫ້ພວກທ່ານເຮັດ ແບບນັ້ນ ແຕ່ເຮົາມີຫລາຍສິ່ງຫລາຍຢ່າງທີ່ທ່ານອາດຈະເຮັດ, ແລະ ທ່ານຈະມີອິດສະລະ ທີ່ຈະປ່ຽນແປງ ວິທີທີ່ຈະເຮັດສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນໄດ້.

ອ້າຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ເຮົາຮູ້ຈັກວ່າບາງຄົນບໍ່ສາມາດໄປຮັບໃຊ້ໄດ້ດຽວນີ້ ຫລື ບາງທີໄປບໍ່ໄດ້ເລີຍ ເພາະມີເຫດຜົນເລື່ອງສຸຂະພາບ, ເລື່ອງຄອບຄົວ ຫລື ເລື່ອງເງິນ ຊຶ່ງເປັນເຫດຜົນທີ່ດີ ແລະ ພຽງພໍ. ແຕ່ດ້ວຍການວາງແຜນໜ້ອຍໜຶ່ງ ພວກທ່ານສ່ວນຫລາຍຈະສາມາດໄປຮັບໃຊ້ໄດ້.

ອະທິການ ແລະ ປະທານສະເຕກທັງຫລາຍ, ຂໍໃຫ້ພິຈາລະນາເລື່ອງນີ້ໃນສະພາ ແລະ ການປະຊຸມ ຕ່າງໆ. ຂໍໃຫ້ນັ່ງໃນການປະຊຸມຕ່າງໆຂອງທ່ານ ແລະ ເບິ່ງຄົນໃນການປະຊຸມດ້ວຍການອະທິຖານ ເພື່ອໃຫ້ໄດ້ຮັບການດົນໃຈກ່ຽວກັບຄົນໃດທີ່ຈະສາມາດຮັບການເອີ້ນ. ຫລັງຈາກນັ້ນຂໍໃຫ້ປຶກສານຳເຂົາເຈົ້າ ແລະ ຊ່ອຍເຂົາເຈົ້າຈັດມື້ໄວ້ສຳລັບການຮັບໃຊ້ຂອງເຂົາເຈົ້າ. ອ້າຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ເມື່ອສິ່ງນີ້ເກີດຂຶ້ນ, ໃຫ້ ບອກພັນລະຍາຂອງທ່ານວ່າ ຖ້າຫາກທ່ານສາມາດປະຕັງນັ່ງທີ່ເອນຫລັງ ແລະ ຮີໂມດໂທລະທັດເປັນ ລະຍະໜຶ່ງໄດ້, ພັນລະຍາກໍສາມາດປະຫລານໄດ້ຄືກັນ. ຫລານແສນຮັກເຫລົ່ານັ້ນຈະຢູ່ດີມີແຮງ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າສັນຍາວ່າ ທ່ານຈະເຮັດເພື່ອເຂົາໃນການຮັບໃຊ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຊຶ່ງທ່ານບໍ່ສາມາດເຮັດ ເພື່ອເຂົາໄດ້ຖ້າທ່ານຢູ່ບ້ານໃຊ້ເວລາຢູ່ໃກ້ໆເຂົາ, ຕະຫລອດໄປເປັນນິດ. ພໍຕູ້ແມ່ຕູ້ບໍ່ສາມາດໃຫ້ ຂອງຂວັນອັນລຳຄ່າແກ່ລູກຫລານຫລາຍກວ່າການກະທຳ ແລະ ການເວົ້າທີ່ວ່າ, “ໃນຄອບຄົວນີ້ເຮົາ ຮັບໃຊ້ເປັນຜູ້ສອນສາສນາ!”

ວຽກງານເຜີຍແຜ່ບໍ່ແມ່ນພຽງສິ່ງດຽວເທົ່ານັ້ນທີ່ເຮົາຕ້ອງເຮັດໃນສາສນາຈັກອັນຍິ່ງໃຫຍ່, ແລະ ດີເລີດນີ້. ແຕ່ເກືອບໝົດທຸກຢ່າງທີ່ເຮົາຕ້ອງເຮັດຂຶ້ນຢູ່ກັບຜູ້ຄົນໄດ້ຍິນກ່ຽວກັບພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ ຄັ້ງທຳອິດ ແລະ ມາສູ່ຄວາມເຊື່ອໃນສາສນາຈັກ. ແນ່ນອນວ່ານີ້ແມ່ນເຫດຜົນຂອງໜ້າທີ່ອັນສຸດທ້າຍ ທີ່ພຣະເຢຊູມອບໃຫ້ອັກຄະສາວິກສິບສອງເປັນເຫດຜົນຂັ້ນພື້ນຖານ—ວ່າ “ດັ່ງນັ້ນຈິ່ງໄປທົ່ວໂລກ

ສິ່ງສອນຄົນທຸກຊາດທຸກພາສາໃຫ້ເປັນສາວິກຂອງເຮົາ ໃຫ້ເຂົາຮັບບັບຕິສະມາໃນນາມຂອງພຣະບິດາ, ພຣະບຸດ, ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.⁸ ເວລານັ້ນ, ແລະ ເວລານັ້ນເທົ່ານັ້ນ, ພອນແຫ່ງພຣະກິດ ຕິຄຸນທີ່ເຫລືອສາມາດມາເຖິງ—ຊຶ່ງແມ່ນຄວາມສາມັກຄີພ້ອມພຽງກັນໃນຄອບຄົວ, ໂປຣແກມຕ່າງໆສຳລັບ ຊາວໜຸ່ມ, ຄຳສັນຍາແຫ່ງຖານະປະໂລຫິດ, ແລະ ພິທີການຕ່າງໆທີ່ຂຶ້ນຫາພຣະວິຫານ. ແຕ່ດັ່ງທີ່ນິໄຟ ໄດ້ສະແດງປະຈັກພະຍານວ່າສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນຈະເປັນໄປບໍ່ໄດ້ຈົນວ່າຄົນຜູ້ນັ້ນໄດ້ “ເຂົ້າທາງປະຕູແລ້ວ.”⁹ ເພາະມີຫລາຍສິ່ງຫລາຍຢ່າງທີ່ຕ້ອງເຮັດຕະຫລອດເສັ້ນທາງຈົນຮອດຊີວິດນິລັນດອນ, ເຮົາຕ້ອງການ ຜູ້ສອນສາສນາຫລາຍໆຂຶ້ນ ເພື່ອຈະເປີດປະຕູນັ້ນ ແລະ ຊ່ອຍເຫລືອຄົນເຂົ້າໄປໃນ.

ຊາຍທຸກໆຄົນ, ໜຸ່ມ ແລະ ແກ່, ທີ່ຖືຖານະປະໂລຫິດ, ຂ້າພະເຈົ້າຮ້ອງຂໍທ່ານໃຫ້ມີສຽງອັນເຂັ້ມແຂງ ຫລາຍຂຶ້ນ, ເປັນສຽງບໍ່ພຽງແຕ່ຕໍ່ສູ້ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ມານຜູ້ທີ່ເປັນຕົວຢ່າງຂອງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍນັ້ນ ເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ເປັນສຽງສຳລັບຄວາມດີ, ເປັນສຽງສຳລັບພຣະກິດຕິຄຸນ, ເປັນສຽງສຳລັບພຣະເຈົ້າ. ອ້າຍນ້ອງທັງຫລາຍ ບໍ່ວ່າອາຍຸຈະເທົ່າໃດກໍຕາມ, ຂໍໃຫ້ລິ້ນຂອງທ່ານບໍ່ແຂງ ແລະ ເບິ່ງວ່າຄຳຂອງທ່ານ ຈະເຮັດສິ່ງອັດສະຈັນໃນຊີວິດຂອງຜູ້ທີ່ຖືກກັນໄວ້ຈາກຄວາມຈິງພຽງເພາະເຂົາບໍ່ຮູ້ວ່າຈະພົບມັນຢູ່ໃສ.¹⁰

*ພ້າວເຂົ້າຮົບ, ຮົບຮ້ອນສູ່ຍິງ.
ຄວາມຈິງເປັນໝວກ, ຫົວເຂັ້ມຄັດ ແລະ ໂລ
ຍືນຄຽງທຸກເຮົາ; ຜັດປົວສະງ່າງາມ
ເຮົາມ່ວນຊື່ນໃຈ, ມ່ວນຊື່ນໃຈ, ຍົກໂຍທາກັບບ້ານ.¹¹*

ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ພຣະອາຈານຂອງເຮົາ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. Joseph Smith—History 1:15.
2. “We Are All Enlisted,” Hymns, no. 250.
3. See Doctrine and Covenants 84:44; ເບິ່ງ ພະບັນຍັດສອງ 8:3; ມັດທາຍ 4:4 ຄືກັນ.
4. Lectures on Faith (1985), 73.
5. See 1 Nephi 8:28.
6. 2 ນິໄຟ 31:18.
7. Hymns, no. 250.

8. ມັດທາຍ 28:19.

9. 2 ນິໄຟ 33:9.

10. See Doctrine and Covenants 123:12.

11. Hymns, no. 250.